

syn til Sædeligheden, den sædelige Retsstilstand her i Landet. En lignende fælles Egenstabs ved de Regjeringsmotiver, hvormed sige Lovforslag ledsages, er den, at selve Forslaget fremstilles som en meget ringe Ting; det er kun en lille Lov. Hvis man maa indrømme, at den paa visse Punkter sætter Grændse for tidligere Friheder, er det dog kun en meget beskeden Grændse. Værdede Medlemmer her af Thinget ville sikkert faae at høre, at det, som er Meningen med dette Lovforslag, det, som dette Forslag sigter til at ramme, er noget saa Ubetydeligt, at ingen af de ærede Medlemmer nogen Sinde havde set, hvad det gjælder om, de kjende det slet ikke. Det, der egentlig sigtes til, er Noget, der foregaar i fjerne og mørke Kroge og aldrig kommer frem for Dagens Lys. Det er saa ubetydeligt, at man maaste derfra kunde hente den særlige Indbending, om det virkelig er værd at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse for en saadan Bagatels Skyld. Jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at det, som det kommer an paa ved en saadan Lov, ikke er den Mening, hvori Forslaget bliver fremlagt; det er heller ikke, eller dog kun i meget ringe Grad, de Motiver, hvormed saadanne Forslag ledsages; det kommer an paa selve Indholdet af Forslaget. Naar Indholdet er stort og rummeligt nok, saa kunne de Herrer være sikre paa, at der nok kommer ind derunder Alt, hvad vedkommende Forslagsstiller kan ønske og endnu noget Mere. Men denne Form for Motivering af sige Lovforslag har i alt Fald noget Tiltalende ved sig. Den viser, at man har en vis Erkjendelse af, at Pressefriheden endnu hører til de Ting, som Befolkningen endnu omfatter med et vist varmt Hjerte. Og det tror jeg ogsaa er Tilfældet her til Lands. Om det end ikke gjælder ubetinget lige over for alle Samfundslag eller alle Kredse af vore Medborgere, saa gjælder det i alt Fald lige over for den store Befolkning. Der er imidlertid netop hos denne Befolkning nogen Misforstaaelse, tror jeg, som ogsaa Ordet Pressefrihed har givet Anledning til. Det er ikke ualmindeligt, at man hører Folk opfatte Sagen, som om Pressen her i Danmark havde visse Friheder, visse særegne Monopoler eller Privilegier, som Tanter og Meninger ikke have, naar de fremkomme udenfor Pressen. Det er en fuldstændig Misforstaaelse. Den Slags Frihed har Pressen paa ingen Maade. Ordet Pressefrihed har overhovedet ingen aktuel Mening. Skal det forstaaas, saa kan det kun forstaaas historisk, ved at se hen til den Tid, da Pressen her i Landet som i andre Lande levede under en stændig Vilkaarlighed, under en administrativ Under-

kuelse og et administrativ Tyranni, som den nuværende Pressefrihed har ført os bort fra. I Sammenligning dermed kan man i dette Dieblit tale om Pressefrihed paa samme Maade, som man kan tale om menneskelig Frihed i Modsetning til Trældom. Men om noget Monopol for Pressen, om særlige Begunstigelser og Forrettigheder, er der ikke Tale. Det Monopol, den Særstilling, hvis man vil kalde det saa, der tilkommer Pressen, er nærmest den, at visse Ting, der ikke ellers straffes, straffes, naar de komme frem i Pressen, og visse andre Ting, som ogsaa, naar de ellers fremkomme, ere strafbare, straffes haardere, naar de komme frem i Pressen. Men dette er Monopoler, som der sikkert ingen Grund er til at misunde Pressen. Derimod er det jo sikkert nok, at man med en vis Ret kunde tale om Noget, som man kunde kalde Garantier, idet der nemlig ved Overgangen fra tidligere Tilstande til nuværende i Lovgivningen fremkom Udtryk for den Tanke, at man vilde søge at hæve den tidligere uverdige Tilstand, hvorunder Pressen var stillet. Man vilde, saa vidt muligt, søge at hindre en Gjenindførelse af den Afhængighed af Administrationens og Dommernes Vilkaarlighed, som tidligere var Pressens Lod. Det gjælder ikke blot om den Bestemmelse, som vil være i ærede Medlemmers Minde, nemlig Grundlovens Forbud mod Gjenindførelsen af Censur, men det gjælder ogsaa, og ikke mindst, om selve den almindelige Presselov af 3die Januar 1851. Ganste vist har den ærede Justitsminister sagt, at han ikke betragtede denne Lov som en særegen hellig Lov, og det har han jo ogsaa fuldstændig Ret til. Det er Noget, som slet ikke forundrer mig. Selv om den ærede Justitsminister sagde, at han betragtede Loven af 3die Januar 1851 som en særlig profan Lov, som man havde Ret til og var opfordret til at behandle med størst mulige Hensynsløshed, saa vilde det heller ikke forundre mig. Men vi, eller de fleste af os, have jo en noget anden Mening, vi ere ikke fri for at betragte Loven af 3die Januar 1851 som en noget mere — hvorfor ikke sige: hellig Lov, end de fleste andre Love. For det Første af den Grund, som det ærede Medlem fra Viborg (Klein) berørte, at den skuldes en Tid, som var en særegen lys Tid her i Landet. Det synes jo at være dette lille Lands Skjæbne, at der i Løbet af hvert Aarhundrede skal være i det Mindste nogle Dage, hvor det Bedre er oppe. Selv om der gaar det ene Aar efter det andet, Aartier efter Aartier, hvor det Slette er oppe, saa er der dog i hvert Aarhundrede en kort